

Pověsti o Sheogorathovi

napsal Mymofonus

Jak Sheogorath vynalezl hudbu

Na počátku časů, v dobách, kdy svět byl ještě mladý, si Sheogorath usmyslel, že si vyrazí mezi smrtelníky. Vzal na sebe podobu důstojného pána s hůlkou a kráčel z místa na místo, aniž by ho kdokoliv rozeznal. Po jedenácti dnech a jedenácti nocích Sheogorath shledal, že život mezi smrtelníky je ještě nudnější než pobyt v jeho jinozemské říši.

Co bych tak mohl udělat, abych jim trochu zpestřil život, tázal se Sheogorath sám sebe. Shodou okolností stál v tu chvíli kousek od mladého děvčete, které právě rozteskněle utrousilo: "Ach, ty zvuky ptáků jsou tak nádherné."

Sheogorath s ní mlčky souhlasil - smrtelníci nedokázali vydávat stejně krásná a strhující volání jako ptáci. Jejich hlasy byly všední a únavné. V Sheogorathových silách sice nebylo změnit povahu smrtelníků, neboť to náleželo do domény jiných daedrických knížat, mohl však lidem dát nástroje, které by vyluzovaly líbivé zvuky.

Sheogorath lapil rozněžněnou ženu a roztrhal ji na cáry. Z jejích šlach pak vyrobil několik louten, z její lebky a dvou dlouhých kostí sestrojil bubínek a ze zbylých kostí vyřezal flétny. Tyto nástroje pak daroval smrtelníkům. Tak byla zrozena hudba.

Sheogorath a král Lyandir

Král Lyandir byl proslulý svým střídavým rozumem a důrazem na praktičnost. Jeho palác byla nevýrazná malá budova bez jakýchkoliv dekorací či uměleckých děl - oko na něm nespočinulo. "Nic honosnějšího nepotřebuji," říkával král. "Proč bych měl utrácet zlato za požitky, když je mohu utratit za armády nebo investovat ve prospěch lidu?"

Jeho království pod vládou rozumu viditelně vzkvétalo, ne všichni poddaní se však s královým praktickým zaměřením ztotožňovali. Budovali stavby, které byly krásné na pohled, ale které pokulhávaly po praktické stránce. Vkládali značné množství času a energie do umění. Při každé výjimečné příležitosti pořádali bujaré slavnosti. Vzato kol a kolem vedli celkem spokojené životy.

Krále Lyandira však mrzelo, že jen malá část poddaných se řídí jeho příkladem a žije skromně a umírněně. Mnoho let si lámal hlavu, co s tím. Nakonec došel k závěru, že jeho poddaní si prostě nedokáží představit, jakých velikých činů by mohli dosáhnout, kdyby jen nemarnili čas lehkovážnými kratochvílemi. "Možná", brumlal si pod vousy, "potřebují víc názorných příkladů."

A tak král jednoho dne nařídil, že každá nová budova musí od té chvíle být jednoduchá a bez ozdob, velká jenom tak, jak je nezbytné pro splnění účelu. Lidé z toho neměli kdovíjakou radost, svého krále si však vážili, a tak nový zákon uposlechli. Uplynulo sotva pár let a v království stálo víc prostých domů než těch zdobených. Za ušetřené peníze poddaní vytvářeli a nakupovali ještě honosnější umělecká díla a pořádali ještě bujarejší slavnosti.

Král Lyandir usoudil, že musí sáhnout k ráznějšímu a názornějšímu příkladu, který by poddané poučil o tom, jak prospěšné je vkládat čas a energii do praktičtějších činností. Zakázal tedy ve svém městě veškeré umění. Lidé byli novým zákonem patřičně popuzeni, nicméně věděli, že král se snaží dělat vše pro jejich vlastní dobro. Jenomže lidská povaha se nedá tak snadno utlumit. Za několik let bylo město sice plné ošuntělých, nezajímavých budov a prosté jakýchkoliv uměleckých děl, ale tím víc peněz a času lidem zbývalo na veselky a slavnosti.

Král Lyandir s těžkým srdcem shledal, že ke svým poddaným musí přistupovat jako k malým dětem. A malé děti přece potřebují pevnou ruku a přísnou autoritu, která by jim jasně nadiktovala všechna pravidla a naučila je, co je v životě skutečně důležité. Vyhlásil tedy, že ve městě jsou s okamžitou platností zakázány veškeré radovánky. Hudba, tanec, zpěv - ty všechny byly nyní zapovězeny. Stravování se mělo omezit pouze na základní potraviny a neochucenou vodu.

Lidé už toho měli tak akorát. Nemohli se ale králi Lyandirovi postavit se zbraní v ruce, protože král měl dobře vycvičenou a vyzbrojenou armádu. A tak se v zástupech hrnuli do svatyní a chrámů, kde se modlili ke všem bohům, a někdy dokonce i k daedrickým knížatům a prosili, aby král Lyandir odvolal své nové, tyranské zákony.

Sheogorath vyslyšel jejich žadonění a vydal se za králem Lyandirem. Zjevil se králi ve snu v podobě květnaté louky - každá květina měla místo okvětních plátků ruce, mezi nimiž se šklebil obličej šíleného boha. "Jsem vládce tvořivosti a pán šílenství," povídal. "Jelikož bys pro dar tvořivosti neměl žádného využití, rozhodl jsem se nadělit ti svůj druhý dar v míře o to hojnější."

Od toho dne byly všechny děti, které se ve městě narodily, choré mysli. Ale jelikož u novorozeňat se duševní poruchy jen tak nepoznají, trvalo několik let, než si lidé uvědomili, co se děje. Mezi postiženými byl i králův syn, jenž trpěl záchvaty a bludy. Ani to ale krále Lyandira nepřinutilo své zákony změnit.

Když bylo jeho synovi Glintovi 12 let, přišel ke králi Lyandirovi, zatímco spal, a pobodal jej nožem. Umírající král se z posledních sil zeptal: "Proč?" Syn mu odpověděl: "Nenapadlo mě, co bych mohl udělat praktičtějšího."

Nový, mladičký král nechal okamžitě popravít všechno palácové služebnictvo. Zrušil otcovy staré zákony a svolal obrovskou veselici na oslavu své nadcházející vlády. Hodujícím poddaným nechal podávat polévku uvařenou z masa popravených služebníků. Přikázal, aby východní stěna každého domu byla natřena červenou barvou a na každou západní stěnu aby se namalovaly pruhy. Rozkázal poddaným, aby na temeni nosili bohatě zdobené masky. Následně nechal spálit palác a zahájil výstavbu nového.

V novém paláci si mladý král poručil vybudovat osobní komnatu bez jediných dveří, jelikož se bál, že ho sežerou příšery z lesa. Zároveň přikázal, aby komnata neměla ani okna, neboť byl přesvědčen, že měsíc a slunce na něho žálí a osnují na něj atentát.

Tak vymřel po meči rod krále Lyandira. Obyvatelé města se vrátili k vytváření honosných uměleckých děl a pořádání nevázaných slavností. Všichni se tvářili a chovali, jako kdyby stále měli krále, a dokonce průběžně opravovali palác, v němž zřídili opatrovnu pro šílené děti. Sheogorath byl s výsledkem nadmíru spokojen. Od toho dne až dodnes se v onom městě rodí neobyčejně mnoho nadaných umělců i neobyčejně mnoho vyšinutých bláznů.

Souboj vůle

Jeden mocný kouzelník jménem Ravat se kdysi vydal na cestu do Větrů času, aby zde našel lorda Sheogoratha. Usmyslel si, že z tohoto vrtošivého daedrického prince vymámí službičku. Když Sheogoratha konečně našel, oslovil ho: "Velectěný Sheogorathe, žádám od tebe laskavost. Obdaruj mě mocnějšími kouzelnickými schopnostmi a já na oplátku doženu tisíc lidí k šílenství."

Naštěstí pro Ravata měl zrovna Sheogorath hravou náladu a navrhl kouzelníkovi sázku: "Tvé přání ti splním za předpokladu, že do tří dnů nezešílíš. V průběhu těchto tří dnů se budu snažit nahodit tvůj rozum. Bude to legrace."

Ravat si nebyl tak úplně jistý, jestli se mu navrhovaná sázka líbí. Už se docela těšil na to, jak by doháněl tisíc lidí k šílenství. A tak pravil: "Vážený Sheogorathe, omlouvám se, že jsem tě obtěžoval svým přizemním, sobeckým přáním. Odvolávám tímto svou pošetilou prosbu a ponížene se ráčím odejít."

Sheogorath vybuchl smíchy. "Pozdě, pozdě, mocný Ravate. Hra už začala a tobě nezbyvá než hrát." Ravat vzal nohy na ramena, ale brzy zjistil, že všechny východy z daedrického světa jsou zapečetěny. Bezcílně se pak toulal krajem, neustále se ohlížel přes rameno a nadsakoval při každém zašustění. Napjatě očekával, kdy Sheogorath začne, a každý okamžik byl pro něj utrpením.

Po třech dnech byl Ravat přesvědčen, že všechny rostliny i zvířata potají pečou se Sheogorathem. Nic nejedl ani nic nepil, neboť se bál, že Sheogorath všechno jídlo i pití otrávil. Vůbec nespal ze strachu před tím, aby mu Sheogorath nevstoupil do snů (což bylo hloupé, protože sny jsou doménou Vaerminy, která by na něj mohla seslat pokojný spánek).

Nakonec se před ním zjevil Sheogorath. Ravat se na něj obořil: "Poštval jsi proti mně celý svět! Každička rostlina a každé zvíře ti poklonkují a snaží se mě dohnat k šílenství!"

Sheogorath se usmál: "Abych pravdu řekl, neudělal jsem vůbec nic. Sám ses svými obavami dohnal k nepříčetnosti. Tvé bludy dokazují, že jsi pozbyl zdravého rozumu, a tudíž jsem vyhrál. Ty jsi možná chtěl dohnat k šílenství tisíc lidí, ale já se spokojím s bláznovstvím jediného člověka - tebe."

Od toho dne slouží Ravat Sheogorathovi do roztrhání těla. Kdykoliv se k Sheogorathovi pokusí proniknout noví poutníci, Ravat je zastaví a varuje: "Sheogorath je v hlavě každého z nás. Už teď jste prohráli!"